

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI (a Lăsăturii sec de brânză)

SF. CUV. MC. EVDOCHIA,
SF. CUV. DOMNINA

Astăzi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, am urcat pe a patra treaptă a Triodului, în Duminica izgonirii lui Adam din Rai care se mai numește Duminica lăsăturii sec de brânză, căci de mâine intrăm în Sfântul și Marele Post al Paștelui.

Perioada Triodului evidențiază oficiul arhieresc al Mântuitorului, sau activitatea Sa de Mare Preot, împlinită mai ales prin Jertfă, adică Pătimirile și moartea Sa pe Cruce.

Astfel, am căutat să reconstituim cu exactitate timpul liturgic în care ne găsim, amintindu-ne că Triodul recapitulează slujirea arhierescă

a Domnului, pentru ridicarea omului căzut și izgonit, pentru a-i oferi acestuia șansa redobândirii Raiului pierdut.

Deci, Duminica de azi poate fi asemuită cu ziua căderii strămoșului nostru, de mâine începând conștientizarea și retrăirea dramei omului, utilizând mijloacele duhovnicești precum postul și rugăciunea, în vederea ridicării sale și redobândirii Raiului.

Dar cine l-a izgonit pe Adam din Rai? Oare Dumnezeu l-a izgonit? Nicidecum! Adam însuși s-a izgonit din Rai! Pe Adam l-au izgonit din Rai trei mari păcate: mândria, neascultarea și lăcomia. Lăsându-se amăgit de diavol, omul s-a mândrit crezând că va fi asemenea lui Dumnezeu și fără ascultare, de aceea s-a lăcomit să accepte înșelarea demonică. În acest sens grăiește Sfântul Ioan Gură de Aur când zice: „Pe Adam lăcomia pântecelui l-a scos din Rai”!

Trebuie să recunoaștem că de fiecare dată când recitim istoria căderii și izgonirii lui Adam, ne gândim exclusiv la el ca personaj biblic. În primul rând

DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

trebuie să știm că Adam este prototipul fiecăruia dintre noi, așa încât ne dăm seama că noi repetăm istoria căderii lui. Nu doar el a căzut și a fost izgonit ci fiecare dintre noi a căzut și, astfel, ne-am izgonit singuri afară din Împărăția sfințeniei, dreptății și adevărului. Suntem legați de strămoșul nostru nu numai prin rudenția descendenței, ci și prin moștenirea păcatului său, numit îndeobște „păcatul strămoșesc”. Sfântul Apostol Pavel ne lămurește zicând: „Precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat, moartea, așa și moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el” (Romani 5, 12). Iar acest păcat, precum se știe, este șters prin Taina Sfântului Botez. Evident, urmările acestui păcat n-ar putea avea influență asupra noastră dacă n-am fi repetat greșelile strămoșului nostru Adam.

În altă ordine de idei, când pronunțăm cuvântul „Adam”, trebuie să ne gândim și la Noul Adam, anume Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care ne-a oferit mijloacele prin care putem redobândi Paradisul pierdut. Dacă Vechiul Adam

a fost pricină de cădere și de izgonire, Adam cel Nou este ridicarea noastră din păcat și Calea sigură către Împărăție.

Raiul pierdut nu trebuie înțeles numai ca loc geografic, spațiu al bunăstării și fericirii, ci trebuie să înțelegem în primul rând Raiul ca locul apropierei maxime de Dumnezeu, loc al fericirii și coexistenței noastre cu Dumnezeu, loc al maximei noastre siguranțe, în care răul nu poate pătrunde. De aici deducem durerea sfâșietoare pe care a trăit-o Adam, cu regretul pentru fapta sa, dar mai ales cu dorul Paradisului pierdut.

De aceea trebuie să înțelegem că această Duminică nu reprezintă doar o simplă amintire a celui mai nefericit moment din istoria omenirii, a căderii și izgonirii lui Adam din Rai, ci și o invitație spre a pași pe căile dăruite nouă de Hristos în vederea ridicării și redobândirii Raiului pierdut, precum postul, rugăciunea, iertarea, milostenia, cultivarea virtuților, primirea Sfintelor Taine sau mai concret spus: participarea la viața Bisericii. ❖

Părintele Adrian Chiriță

LACRIMILE DE ÎNTRISTARE, TRĂIRILE ZIDITOARE ALE CANONULUI CEL MARE, CARE NE READUC ÎN COMUNIUNE CU DUMNEZEU

Canonul cel Mare este un canon de pocăință ce se cântă în prima și a cincea săptămână din Postul Mare. Fiind un lung imn liturgic, cu peste 250 de stihiri, este alcătuit din 9 cântări bogate, în care apare des invocația: „Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!”, ce ne amintește de rugăciunea vameșului din prima duminică a Triodului.

Cea mai mare cântare din toată tradiția Bisericii răsăritene este o meditație biblică, dar și o stăruitoare rugăciune de pocăință. Acest imn liturgic îl are drept autor pe Sfântul Andrei Ierusalimiteanul sau Criteanul (veacurile VII-VIII). A fost numit întâi Ierusalimiteanul pentru că s-a călugărit la Ierusalim, făcându-și ucenicia în cadrul „Frăției Sfântului Mormânt”. Ultima numire a Sfântului face referire la rangul său de episcop al cetății Gortyna, din insula Creta.

Despre Sfântul mai cunoaștem faptul că s-a născut la Damasc, într-o familie creștină care i-a dat o educație aleasă. A fost un mare episcop misionar, a construit biserici, a înființat mănăstiri, a împlinit lucrarea filantropică a Bisericii, s-a îngrijit de educația tineretului din eparhia sa, a fost un bun predicator și a compus multe imnuri liturgice.

Considerat cel dintâi autor de canoane liturgice, Sfântul Andrei Criteanul a trecut la Domnul în anul 740.

Canoanele liturgice au apărut la sfârșitul secolului al VII-lea și începutul secolului al VIII-lea, înlocuind, în mare măsură, imnurile liturgice numite Condac. Canoanele, care au fost compuse la început de creștinii sirieni elinizați din Palestina, sunt mai sobre din punct de vedere muzical și au un conținut teologic mai puternic.

Canonul cel Mare, cântare de pocăință

Acest canon este meditație biblică și rugăciune de pocăință, dar și dialog al omului păcătos cu propria sa conștiință, luminată de citirea Sfintei Scripturi. Omul care se pocăiește plânge, având în inimă smerenia vameșului și în minte cugetarea la întoarcerea fiului risipitor și înfricoșătoarea judecată, despre care ne vorbesc Evangheliile primelor trei duminici ale Triodului. În ceea ce privește conținutul, Canonul Mare împletește marile teme biblice: Adam și Eva, Raiul și căderea în păcat, Noe și Potopul, David, pământul făgăduinței, Hristos și Biserica ș.a., cu mărturisirea

păcatului și pocăința.

Canonul Sfântului Andrei nu este „mare” atât prin întindere, ci îndeosebi prin conținut, prin profunzimea sentimentelor legate de trăirile sufletului omenesc, care, în starea de îndepărtare față de Dumnezeu, Îi cere milă și iertare. Pildele Canonului ne pun în față trei categorii de oameni: dreptii, păcătoșii care, robiți de patimi, au gustat din amarul înstrăinării de lumina Preasfintei Treimi, dar prin pocăință au aflat calea spre mântuire și păcătoșii care, după cădere, nu au luptat pentru îndreptare, pierzându-se. Canonul strigă cu multă stăruință să urmărim dreptilor, iar de am căzut în păcat să urmărim pilda celor din a doua categorie, fugind de destinul tragic al celor din ultima ceată.

Pocăința a ridicat din păcat pe unii dintre marii păcătoși, care au devenit dascăli ai pocăinței pentru întreaga Biserică și rugători pentru cei ce se luptă cu păcatul. Cuvioasa Maria Egipteanca este invocată în Canonul cel Mare în stihul: „Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”. Iar mai târziu, Biserica a adăugat în Canonul cel Mare și rugăciunea adresată chiar Sfântului Andrei Criteanul: „Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”.

Întristare și bucurie, smerenie și credință

Lacrimile sunt un dar de la Dumnezeu, iar cele de pocăință sunt numite „întristarea cea după Dumnezeu”, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. Sfântul Ioan Damaschinul ne arată că nu orice plâns aduce fericire, nu orice tânguire și lamentare este o virtute, ci plânsul pentru păcate, numai acela aduce mângâiere. El

face distincția între plânsul egoist, din orgoliu și plânsul adevărat. Acesta din urmă este regretul sau căința pentru păcatele pe care le-am făcut, pentru timpul pierdut, energiile sufletești și trupești pe care le-am cheltuit în zadar, fără sens duhovnicesc și fără nici un folos pentru alții.

De la Părinții Bisericii, trăitori și dascăli ai pocăinței, știm că lacrimile sunt de întristare (numite și „străpungerea inimii”) și de bucurie. Primele curăță sufletul de păcate și continuă uneori și după ce au fost iertate păcatele, ele transformându-se în lacrimile bucuriei, izvorâte din rugăciune. Lacrimile bucuriei apar după ce credinciosul a trecut prin lacrimile pocăinței.

Spovedania aduce împăcarea omului cu Dumnezeu, iar lacrimile ce-i urmează aduc pace sufletului. Lacrimile nu sunt un scop în sine, ci semnul căinței profunde, al bucuriei iertării și refacerii comuniunii cu Dumnezeu.

Cântările bisericii noastre sunt compuse mai ales de călugări care au plâns o viață întreagă și s-au învrednicit de lacrimile pocăinței și de lacrimile bucuriei, aceste cântări aducând pace și bucurie în inimi. O astfel de muzică ne ajută la susținerea rugăciunii de pocăință.

Participarea noastră la Canonul cel Mare

Frumusețea acestui canon este una aparte în urcușul duhovnicesc spre Înviere. Rostul acestui canon este să ne așeze în rânduiala Marelui Post, să ne facă să ne revenim în sine, asemenea Fiului risipitor, să ne recunoaștem păcatele, asemenea Vameșului, și să ne aducă aminte de drumul Mântuirii pe care omul îl parcurge de la Adam la Noul Adam – Hristos, Fiul lui Dumnezeu, întrupat din dragoste pentru oameni și răstignit de noi, venit să ne răscumpere din lumea păcatului.

Prezența noastră la Canonul cel Mare trebuie să fie o participare activă. Rugăciunea comună este un dialog în adâncurile cele mai tainice ale existenței, prin care stăm la rugăciune în Sfânta Biserică, vorbind în mod nevăzut cu Dumnezeu, Maica Domnului, Cuvioasa Maria Egipteanca și Sfântul Andrei Criteanul. Menirea acestui canon este de a ne descoperi păcatul, iar prin lacrimi de întristare să dobândim iertare și Înviere, după curățirea sufletului de patimi. *(Grupaj realizat de Maria Buleu și Florinela Ivașcă) ❖*

POSTUL MARE, ZBOR SPRE ÎNĂLȚIMI

Postul cel Mare începe odată cu Vecernia împreună cu Pavecernița din seara Duminicii Izgonirii lui Adam din Rai. După săvârșirea acestor două slujbe, începe deplina postire de bucate împletită cu postirea cea duhovnicească. Slujba Vecerniei din seara acestei duminici îmbracă la început o formă luminoasă, de praznic, pentru ca în partea a doua a ei să ia înfățișarea unei „tristeți strălucitoare”, care va fi de fapt întreaga atmosferă din Postul cel Mare.

La sfârșitul Pavecerniței Mari din seara acestei duminici, preotul vine în fața adunării credincioșilor, cerându-și cuvenita iertare. Se obișnuiește ca acum, la începutul postului, fiecare credincios să treacă prin fața preotului, după slujba Pavecerniței, închinându-se și sărutându-i mâna dreaptă, în semn de împăcare. Preotul se închină și el de fiecare dată. Apoi credincioșii își cer iertare unii altora. În acest timp se cântă irmoasele Canonului Paștilor, arătându-se încă de acum, de la începutul postului, faptul că finalitatea sa stă în gustarea bucuriei Paștilor sau a Învierii. Originea acestei rânduieli a iertării se găsește în Palestina unde, după mărturiile Sfântului Sofronie al Ierusalimului, la începutul Postului Mare monahii se adunau în Biserică pentru a primi iertarea și binecuvântarea starețului lor și a se împăca unii cu alții, îmbrățișându-se înainte de a pleca singuri în deșert până la Duminica Stălpărilor sau a Floriilor.

Postul de bucate

Postul Paștelui se ține astfel: nu se mănâncă produse animale (carne, lactate, ouă, pește), ulei și vin. Dezlegare la pește avem : pe 25 martie, de Bunavestire, și în Duminica Floriilor. Dezlegare la ulei și vin: sâmbăta și duminica și pe 9 martie - Sf. 40 de Mc. din Sevastia. De luni până vineri se mănâncă o singură dată în zi, de obicei seara după vecernie sau după Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, legume și fructe, gătită fără ulei, iar sâmbăta și duminica se mănâncă de două ori bucate gătită cu ulei și se poate bea puțin vin.

În prima și ultima săptămână a postului, postirea este mai aspră. În primele 5 zile de post numai două mese sunt permise, una miercuri și alta vineri, în ambele cazuri după Liturgia Darurilor mai înainte sfințite. În celelalte 3 zile, cei ce au putere sunt încurajați să păstreze un post absolut; cei pentru care acest lucru nu este posibil, pot mânca marți și joi (dar nu luni, dacă se poate), seara după vecernie: pâine, apă, ceai sau sucuri de fructe, eventual fructe sau semințe, dar nu mâncare gătită.

Această postire aspră este accesibilă în mănăstiri, și celor mai râvnitori și plini de dragoste creștini. Cei mai mulți însă, din diverse motive – sănătate, profesie, problemele familiale, și mai ales propria neputință – nu pot să facă față unei asemenea asprimi. De aceea, în înțelepciunea sa, Biserica a exceptat de la postire copiii și bolnavii. Apoi, discernământul și dreapta socoteală caracterizează viața bunilor creștini, care vor adapta rigorile postului cu necesitățile, sănătatea și puterea fiecăruia. Dreapta socoteală ține și de a ne hrăni cu bucate sănătoase, gătită corect și care neapărat să nu neglijeze afecțiunile pe care le avem.

Ceea ce contează este să punem început bun postului, să ne hotărâm să ținem tot postul, nu să ne facem reguli proprii privind postirea – trei zile, o săptămână la început și la sfârșit sau miercurile și vinerile de peste săptămână – ci să postim cum putem noi mai bine, orice problemă avem în acest sens să o mărturisim imediat duhovnicului și

acesta ne va da sfatul cel mai înțelept.

Și dacă totuși ne este imposibil să ținem postul sau dacă el este unul foarte lejer - după slăbiciunile noastre - putem să înmulțim rugăciunea, participarea la slujbele bisericii, citirea Sfintei Scripturi și cărților duhovnicești, să ne îngrijim de mărturisirea păcatelor și să facem fapte de milostenie. Dar mai ales să ne depărtăm de orice obicei sau locuri care nu ne aduc folos duhovnicesc (petreceri, TV, internet etc.), să căutăm despățimirea noastră sub orice formă, lucrând permanent la cultivarea virtuților creștine.

Slujbe în Postul Paștelui

Zile aliturgice (în care nu se săvârșește Sfânta Liturghie): luni și marți la începutul Postului Mare, Vinerea Mare.

În acest post se slujesc toate cele trei liturghii ortodoxe: de luni până vineri, din săptămâna a doua, Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, sâmbăta - Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur, iar în primele cinci duminici din Post și în Joia Mare - Liturgia Sf. Vasile cel Mare. În duminica Floriilor - Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur. Așa numita „Liturghie a darurilor mai înainte sfințite”, pusă sub numele Sf. Grigore Dialogul, nu este de fapt o Liturghie deoarece în cadrul ei nu se aduce Sfânta Jertfă și nu se sfințesc darurile. Ea este un ritual solemn de împărtășire cu Sfintele Taine sfințite la una din Liturghiile propriu-zise.

De luni până joi, în prima săptămână, la Slujba Pavecerniței se citește Canonul cel Mare, al Sf. Andrei Criteanul. În săptămâna a cincea și a șaptea (sau a Patimilor) din Postul Paștelui au loc Deniile: săptămâna a cincea, miercuri - Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul integral, iar vineri - Acatistul Bunei Vestiri. Deniile din săptămâna ultimă a Postului sau Săptămâna Patimilor se săvârșesc în biserici începând cu seara Floriilor până vineri seara inclusiv; cele mai importante sunt cele de joi și vineri seara, cunoscute și sub denumirile de Denia mică (cu citirea celor 12 Evanghelii) și Denia mare (Cântarea Prohodului). În întregul Post se înmulțesc citirile din Sfânta Scriptură, iar cântările sunt sobre și triste.

De azi începem pregătirea pentru primirea harului Învierii

În această seară ne cerem iertare unii de la alții, punem smerenia și dragostea la temelie Sfântului Post și intrăm în acea perioadă a anului liturgic, care este cea mai frumoasă, mai bogată și mai plină de

făgăduința mântuirii: perioada pregătitoare pentru primirea Darului Învierii. Slujbe, cântări, rânduiele deosebite, dar mai ales post, înfrânare și rugăciune.

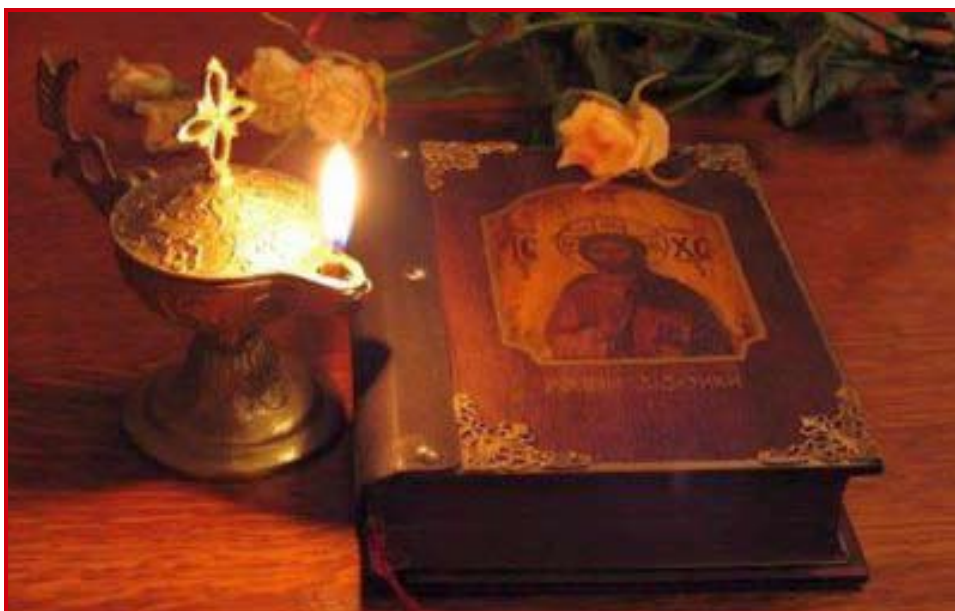
Arhimandritul Sofronie Saharov, ucenicul Sfântului Siluan Atonitul, ne îndeamnă astfel să ne bucurăm de Sfântul și Marele Post:

«Cele cincizeci de zile ale Postului ne sunt puse la dispoziție ca pregătire spre a primi Învieria cea din morți. Calea către Înviere, pentru Însuși Dumnezeu întrupat a trecut prin suferință. Taina suferinței noi o înțelegem de abia mai târziu. La început o primim ca pe o condiție a creșterii noastre în Dumnezeu, ca o condiție a dezvoltării noastre, spre a-L putea primi pe Cuvântul lui Dumnezeu și spre a ne însuși căile Sale în viața practică.

Astfel ne vom alcătui nouă înșine acest tablou pentru Marele Post și vom vedea cum un Om pe pământ a hotărât în Sine să urce pe Golgota și să rupă cătușele de fier ale blestemului pentru păcatul lui Adam, să rabde absolut tot ceea ce nimeni pe întreg Pământul nu a înțeles, nimeni nu a putut cu adevărat pătrunde. Iar când a săvârșit „lucrul” Lui, a zis: „îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Dacă înaintea noastră vom avea un astfel de țel, atunci vom întâmpina Postul Mare ca pe un sfânt răstimp în viața întregului an. Și atunci când cu bucurie vom purta nevoița trupească a înfrânării de la mâncare, ea nu ne va dauna, ci ne va ajuta în toate planurile: și în cel duhovnicesc, și în cel trupesc. Din nefericire în vremile noastre rezistența organismului nostru, zdruncinat în plan nervos încă din anii copilăriei, s-a împușinat cumplit. Pe vremuri mulți erau nevoitorii care puteau petrece săptămâni, luni fără să mănânce, urmând înfrânării lui Hristos; astăzi aceasta se întâlnește destul de rar chiar și printre nevoitori. Observ cu durere în inimă, un fenomen jalnic: când este vorba de motive medicale, oamenii sunt în stare să rabde un post, dar pentru Dumnezeu nimic nu merge – pentru că este un oarecare duh care împiedică orice lucrare atunci când este vorba a urma lui Hristos.

Nu este obligatorie deplina înfrânare în cursul primei săptămâni; nu este obligatoriu nici până Miercuri, până la

prima Liturghie a Darurilor mai-nainte-sfințite; nu-i obligatoriu nici chiar prima zi să o treci fără a mânca deloc. Fiecare să-și aleagă după puterile proprii. Fiecare de bunăvoie să întâmpine nevoița care se deschide înaintea noastră. Și astfel ei vor fi în stare să treacă întregul Post fără ca să piardă din vedere adevărul țel: să întâmpinăm în trupul nostru stricacios harul învierii.

Dacă vom păzi poruncile lui Hristos, harul nu ne va părăsi. Iar când harul nu părăsește, rugăciunea curge fără poticnire în orice condiții: și în osteneală, în

ascultări, și în însingurare în chilie, și în biserică, întotdeauna, în fiecare zi. Noi trebuie să ne amintim de țelul și înțelesul petrecerii noastre aci. Noi ne-am adunat împreună ca într-un singur duh al dragostei pentru Hristos, să urmăm pașilor Lui, sprijinindu ne unul pe altul. Vom urma lui Hristos în tot acest Mare Post, ca mai pe urmă cântarea „Hristos a înviat” să irumpă ca un „prisos de viață” în noi.» (din: *Arhimandritul Sofronie - „Cuvântări duhovnicești”, vol.1, Editura Arhiepiscopiei Alba-Iulia – Reînțregirea, 2004*) ❖

Sărindarele

Sărindarul este rânduiala de pomenire a morților sau a viilor la patruzeci de Sfinte Liturghii în șir. În limba greacă „sărindar” înseamnă patruzeci. Preotul pomeneste sărindarele la 40 de Proscomidii săvârșite duminica, în sărbători și în alte zile, scoțând pe Sfântul Disc miride (părțile din prescurile aduse la altar) pentru vii - respectiv pentru morți - după cum este întocmit pomelnicul.

Sărindarul este de două feluri: sărindarul de obște și sărindarul individual.

Sărindarul de obște se săvârșește de către preot timp de 40 de Liturghii neîntrerupt în cinstea unui eveniment cum ar fi: sfințirea bisericii, hirotonie etc. La acest sărindar se pomenesc pomelnice cu numele celor vii și

adormiți (mai ales ale aceluia care au contribuit la renovarea, construcția bisericii, ctitorii din vechime etc.)

Sărindarul individual este pomenirea celor vii sau morți la 40 de Sfinte Liturghii consecutive pentru a cere de la Dumnezeu iertare și dezlegare de păcate. În special însă creștinii aduc sărindare la biserică la începutul posturilor mari (Postul Nașterii Domnului, dar mai ales Postul Paștilor) însoțite de prinoase (grâu, untdelemn, vin, zahăr, făină, mirodenii și alte daruri) necesare pregătirii colivelor.

Sărindarele pentru cei adormiți sunt pomenite în posturi la Sfânta Liturghie și la slujba Litiiei pentru cei adormiți. În toate sâmbetele Postului Mare Biserica face pomenire specială pentru cei adormiți săvârșind slujba Liturghiei și a Parastasului. Dezlegarea sărindarelor se face când se împlinesc cele 40 de zile de pomenire, zi în care se slujește cea de-a 40-a Liturghie și Parastasul. Credincioșii care aduc un sărindar la sfânta biserică trebuie să se roage individual în această perioadă la rugăciunile particulare, dar trebuie să participe la biserică în sâmbetele special rânduite pentru pomenirea morților și mai ales în ziua dezlegării parastaselor, când pregătesc colivă și alte daruri spre a fi împărțite ca milostenie. În Postul Mare dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 1-8 MARTIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 01.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsăturii sec de brânză). Lăsatul secului pentru Postul Sfințelor Paști – Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernia Iertării
Luni 2.03	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică. Începutul Postului Mare
Marți 3.03	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică
Miercuri 4.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare
Joi 5.03	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare
Vineri 6.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței, Acatist
Sâmbătă 7.03	07 ³⁰ -10 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților; Citirea Sărindarelor
	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 8.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sf. Liturghie